

Kvinderne og Grundlovsændringen.

— : —
 „Om vi skal have Stat og Kirke skilte ad, eller blive ved den gamle Folkekirke — vi forlanger at blive spurgt.“ — (Gyrithe Lemche paa Skamlingsbanken d. 5. Juni 1912).

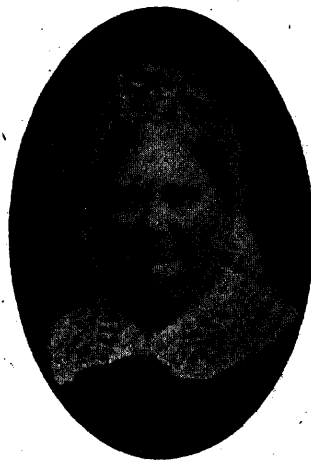
Med I. C. Christensens Grundlovsforslag i „Tiden“ den 16. September har ovenstaaende Ord faaet en uventet Aktualitet. Hvad der den Gang foresvævede Taleren paa Skamlingsbanken som en Mulighed, kan maaske i Løbet af nogle Uger være rykket os helt ind paa Livet som en Virkelighed: at Spørgsmaalet om Kirkens Forhold til Staten drages med ind i Grundlovsforhandlingen og finder sin Afgørelse, uden at Kvinderne bliver spurgt. Forslaget om at stryge Paragraf 3 af Grundloven er under det Røre, den Arboe-Rasmussenske Sag har vakt Landet over, en brændende Fakkelt, kastet ud i tørt Hø; det mangler ikke paa fængbare Sind. Dansk Kvindesamfund bør derfor i Tide gøre sig klart, at den Grundlovsforhandling, som Mændene har tiltaget sig Ret til at føre baade paa egne og vore Vegne, og som vi i Sommer stiltiende vedtog at lade gaa sin Gang, den kan nu komme til at dreje sig ikke alene om Fremtidens Repræsentationssystem, men ogsaa Fremtidens Kirke. Hvis et saadant Overgreb ikke er i Stand til at allarmere Kvindesagens Tilhængere baade østen og vesten for Storebælt — hvis det ikke er i Stand til at samle dem alle, hvilken Forening de saa tilhører, i en mange tusindstemmig Protest og vise Overgriberne tilbage til Grundlovsforslaget af 23. Oktober 1912 med et: „Hertil og ikke videre“, — saa er Dansk Kvindesamfunds Koldingresolution af os selv kendt for død og ude af Verden, og saa har vi selv underskrevet Hørups Ord fra Firserne, at Kvindesagen i Danmark gør ingen Kat Fortræd endsiges noget Menneske.

Vi er komne langt ned med det Forslag, Ministeriet Berntsen bød os i Fjor, og Ministeriet Zahle i Aar — thi det skal ikke lykkes nogen Regering eller nogen lovgivende Forsamling at udsmykke og forvanske den Kends-

gerning, at Grundlovsforslaget af 16. Decbr. 1910 betød for os Bakketoppen: Udsigten til at blive medbestemmende ved den ny Grundlovs Tilblivelse, — og Grundlovsforslaget af 23. Oktbr. 1912 Bakkedalen: Sagens Afgørelse udenom Kvinderne. I. C. Christensens Forslag i „Tiden“ d. 18. Septbr. har dog vist os, at vi kan komme endnu længere ned, — saa langt ned, at vi lader Mændene foreskrive os ikke blot Rammerne for vort politiske Liv, men ogsaa Rammerne for vort kirkelige Liv. — Har vi ikke dermed naaet Bunden?

— e — e.

Fru Marie Rovsing.

Den 25. September i Aar var det 25 Aar siden, at en af Kvindesagens ældste og ivrigste Forkæmpere her hjemme, Fru Marie Rovsing, døde 73 Aar gammel. Fra 1883 til 1887 var hun Dansk Kvindesamfunds Formand, men den af Dansk Kvindesamfunds Virksomheder, hendes Navn fornemmelig er knyttet til, er Arbejdet for at bryde Kvindeerhvervet nye Baner paa Haandværkets Omraade. Det er ikke for meget at sige, at saa længe hun levede, var hun Sjælen i dette Arbejde, altid rede til at bringe Ofre baade af Penge, Tid og Kræfter. Da Sagen mødte Vanskeligheder hos de københavnske Haandværkere, gik hun i sit sidste Leveaar fra Dør til Dør

hos disse og bad dem indtrængende om at antage kvindelige Haandværkerlærlinge. Saa kom Døden brat og afsluttede hendes utrættelige Virksomhed, men selve Sagen var ikke dermed ihjelslaet. Af sine efterladte Midler havde hun bestemt 400 Kr. som Hjælp til Oprettelsen af en kvindelig Haandværkerskole, og Dansk Kvindesamfunds Styrelse, som paa det Tidspunkt havde opgivet Haabet om en saadan Skole, bestemte, at de 400 Kr. skulde henlægges som Grundfond for et Legat, som skulde bære Navnet: Fru Marie Rovsing, født Schacks Mindelegat for Kvinders haandværksmæssige Uddannelse. Kapitalen forøgedes ved en Indsamling indenfor Dansk Kvindesamfund og Kvindelig Læseforening.

Mange af vore kvindelige Haandværkere staar i Gæld til Fru Rovsings Minde for Hjælp under Læretidens trange Kaar; og naar Dør efter Dør ind til Haandværkets mandlige Ene mærker i de forløbne Aar er blevne sprængte af Kvinder, saa skyldes det ikke mindst den Kvinde, om hvem en af Kvindesagens Venner for 25 Aar siden skrev: „Hendes Tro paa Kvindesagen var ikke isprængt med Tvivl, hendes Begejstring var saa frisk, at den gjorde de unge til Skamme, og den Trofasthed, hvormed hun i sit lange Liv arbejdede for den, det Billed, hun gav af en Alderdom, der ikke var det samme som Sløvhed, Opgivelse og Kulde, det er den bedste Arv, hun har efterladt sine unge Venner.“

Vi vil haabe, at disse „unge Venner“, af hvem mange nu er modne, selvstændige Kvinder, ikke vil tillade, at Marie Rovsings Navn udslettes i Eftertidens Erindring, men gøre deres til, at det Legat, der var tænkt at skulle staa som et Mindesmærke for hende gennem Tiderne, stadig maa opretholdes og vedblive at virke efter sin Stifters Bestemmelse til Støtte og Uddannelse for vordende kvindelige Haandværkere.